

TADY, TEĎ A TEHDY

MIKE CHEN

TADY, TEĎ A TEHDY

HERE AND NOW AND THEN

© 2019 by Mike Chen

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Jaborníková, 2020

Cover © Harlequin Enterprises ULC, 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0743-0 (pdf)

Mike Chen

TADY, TEĎ A TEHDY

FOBOS

Pro Amélie

PROLOG

ŽÁDNÝ TEP POD KŮŽÍ.

Kin soustředěně čekal na *úder*, tak známý a smysly sotva postřehnutelný. Ne na tlukot svého srdce, ale na něco stejně důležitého: vyhledávací radar Úřadu pro ochranu času, přesně vyladěný na jeho specifickou biometriku.

Po dvaceti osmi úkolech během osmi let měkký pulz implantovaného radaru obvykle ustoupil do pozadí. Jednalo se o další delikátnost cestování časem, jež byla prostě součástí práce. Stejně jako i vlastní tlukot srdce to byla jedna z těch věcí, které zůstanou bez povšimnutí, dokud nezmizí. A teď byla pryč.

A s ním i jeho zpáteční lístek do roku 2142.

Kin uvolnil obvaz, a zatímco látku odtrhával, ignoroval palčivou pulzující bolest v břiše. Prsty nahmatl vysušený zelený okraj gelu pro zacelení rány a odškrábal ho ze střelného poranění pod žebry. Opatrně posbíral všechny vysušené gelové kousíčky do motelového ručníku, aby ho později spálil – i v tom nejhorším stavu vždy lpěl na protokolech narušení časové linie. Není třeba, aby nějaký vlezlý údržbář z roku 1996 našel lékařskou technologii z budoucnosti, a to i po jejím použití.

Jasná LED čísla na rádiovém budíku v dřevěném rámu na opačné straně motelového pokoje ukazovala, že od střetu uplynulo osm hodin a čtyři minuty. Stále cítil štěrk ze střechy továrny, který se mu zabodával do týlu, když bojoval se svým cílem – žoldáčkou cestující časem, najatou, aby pozdržela manžela senátorky, která by tak

proměškala hlasování o zdánlivě neškodném bankovním příkazu, jehož negativní dopady by ve skutečnosti trvaly několik desetiletí. Pustili se do sebe, jeho ruce a nohy sevřely ty její jako do svěráku, dokud se jí nepodařilo popadnout kus cihly a praštit ho do kolena.

Nyní mu prsty uchopily okraj umyvadla, aby získal zpět rovnováhu – levá noha odmítala příliš velké zatížení. Cihlou do kolena a botou do žeber. Poté střela, ne ze zbraně vypouštějící plazmový výboj, ale z poloautomatické pistole typické pro tuto dobu.

V paměti měl stále vypálený úsměv cíle, ten nejpovrchnější z úsměvů viditelných skrze lehký měsíční svit. Na okamžik zapřemýšlel, proč jejich střet shledala zábavným, ale když hlaveň zbraně sklouzla z jeho čela na implantovaný vyhledávací radar, pochopil.

Zdalo se, že nechat ho napospas jemu samému bylo krutější než vražda.

Kin sám sebe proklel za to, že ho přemohla. Za to, že věřil své intuici namísto nekonečným poznámkám od rozvědky, které mu ÚOČ poskytl.

O několik vteřin později polevila v ostražitosti, což byla jediná příležitost, kterou potřeboval. Adrenalin posílil sílu manévru, jímž ji položil na lopatky. Nechutné křupnutí zlomeného vazů způsobilo úlevu i odpor k sobě samému, typické přívaly přicházející s protokolem ÚOČ osm set devadesát šest:

V případě života ohrožující rezistence jsou terénní agenti oprávněni cíl namísto jeho zadržení eliminovat.

Mise splněna. Co teď?

Kin si lámal hlavu; hledal ve vzpomínkách týkajících se procesů, protokolů a výcviku cokoli, co by mu pomohlo vnést trochu jasno do toho, co se stalo, když jeho radar spadl do režimu offline. Ale nekonečný seznam technických specifikací a detailů zajišťujících bezpečný průběh nabízel pramálo útěchy, neboť se jednalo

o věci, jež si terénní agenti museli zapamatovat, aniž k tomu byl nějaký dobrý důvod.

Až na to, že tu dobrý důvod *byl*: radar nikdy do režimu offline nepřešel. Nemohl. Ne, dokud byl agent naživu.

Vyhodnotit a vykonat, připomněl si. Procesy, seznamy, mentální vizualizace. Jeho představivost to vše roztrídila díky létům výcviku. Kinova ruka tvrdě zatlačila proti ráně. Čekal, až dlaní zaznamenaná i to nejjemnější zachvění. Krev vytékala ven, jasně červená, klouzala mu mezi tmavě hnědé prsty a stékala mu po nahém boku. Jedna kapka dopadla na koupelnovou dlažbu motelového pokoje – a zároveň konspiračního bytu – pak další a další.

„Terénní agent časového zločinu I-D-R-jedna-pět, kód E-šest, interface aktivní.“ Aktivační fráze, jež zazněla v závěru každé mise.

Uplynuly dvě minuty, sto a dvacet zmrazených okamžiků.

Kin čekal, poté aktivační frázi zopakoval. Uběhla vteřina, poté druhá a třetí. Ze všeho ostatního zbyla jen šmouha. Zíral, mžoural, očekával holografickou projekci s hmatovým rozhraním, která se objevila *vždy*, když aktivační frázi pronesl.

Nyní projekci *viděl*, modro-oranžové poloprůhledné linky s jednoduchým vstupním a výstupním displejem vznášejícím se pár palců od jeho obličeje. Cítil hmatovou odezvu virtuální klávesnice, když vyplňoval kódy statusu mise a stvrzoval svůj podpis otiskem prstu.

Ale pouze ve své hlavě. Žádné holografické rozhraní, žádná možnost spojit se s válečnou místností Kontroly mise po splnění úkolu.

Kin popadl malý černý obdélník, jenž ležel v lékárnice. „Sken životních funkcí,“ řekl, načež se před ním začal vznášet hologram z písmen a čísel, který vysílal údaje o jeho tělní teplotě (mírně zvýšená kvůli zranění), tepové frekvenci (to samé), zavodnění (dehydratovaný), dechové frekvenci (v normě) a krevním tlaku

(klidný). To vše se mělo sladit s radarem, potvrdit jeho identitu, a nabít tak termálně generovaný zdroj energie.

Ze zařízení vyskočila útlá černá tyčka za doprovodu svižného hydraulického syčení. Uchopil plazmový skalpel tak pevně, že mu pulzovala dlaň. Dva palce nad střelným zraněním. Pak úhlopříčka zhruba o osm palců níže vedená pod mírným úhlem dovnitř.

Teoreticky, pokud by radar projevil nějaký náznak, že jím proudí energie, jeho odstranění by vyslalo nouzový vyhledávací signál sledovacímu systému Kontrole mise v roce 2142 jakožto akt definitivního ukončení činnosti – spuštění po vystavení čerstvému vzduchu.

Kin zapálil skalpel. Zápach hořícího masa byl krutější než postupné pálení jeho kůže.

Jenže pokud by byl radar úplně mrtvý, Kin by měl na svých již existujících zraněních zející ránu, což nebyly úplně ideální podmínky pro uskutečnění ad hoc operace, obzvlášť s nedostatkem základních lékařských potřeb.

Tenký paprsek tepla ze skalpelu ustoupil.

Ručník. Voda. Tlak. Gel. Prozatím zabandážoval zranění, zatímco zvažoval následující logický krok. Další dva dny v roce 1996 do konce jeho dvoutýdenní mise. Další dva dny v roce 2142 předtím, než Kontrola mise zkontroluje vyhledávací signál. Obvyčně oceňoval přísné plánování ÚOČ, tedy taktiku „jeden za jednoho“, jež zabraňovala terénním agentům, aby rychleji stárli. Nyní to znamenalo pouze dva dny navíc vyplněné otázkami typu „co kdyby“.

Pokud by ÚOČ selhal a nedokázal detekovat jeho radarový signál, selský rozum přikazoval Kina vyzvednout a přivést domů. Přístup ke všem digitálním záznamům v lidské historii to velmi ulehčoval i bez radarové geolokalizace.

To muselo být ono. Nenechali by ho tu.

Nebo ano?

Jakmile bylo zranění vyčištěné a zavázané, Kin se nahými zády opřel o koupelnovou zeď. Sesunul se a vydechl. Na hrud' mu spadla skličující tíha.

V mysli se mu objevila nová možnost – jediná, která zbyla: zůstaň v klidu, počkej a uvidíš.

Neznámá budoucnost. Ta myšlenka mu sevřela každý sval v těle. Kinovo zasténání se odráželo od tenkých špinavých zdí motelové koupelny, a přestože byla místnost chabě osvětlená, jeho oči zachytily něco za záchodovou mísou. Navzdory popáleninám na boku a bodání v kolenou se Kin natáhl, vnitřnosti se mu kvůli zranění ocitly v křeči, až se mu podařilo objekt vysunout ven, zatímco se snažil zahnat jemný třes, jenž mu nad rukou přebíral kontrolu.

Penny.

Tichý smích se probojoval skrze bolest, která se rozlézala po jeho potlučeném těle, skrze obavy, jež si nechtěl přiznat. Ten nejubožejší exemplář fyzických peněz z roku 1996. Nebo znamení něčeho jiného.

Sevřel minci v dlani a prsty se mu skrčily do pěsti. Tiskl ji tak tvrdě, že se mu její hrany zabodávaly do kůže. Naplnil ho klid, dech se mu vrátil do normálu a tepová frekvence zpomalila na pravidelný rytmus. Toto malé znamení jeho minulosti – nebo budoucnosti, to záleželo na úhlu pohledu, přece muselo něco znamenat.

Naděje. Samozřejmě. Co jiného by pro něj tato mince měla představovat??

KAPITOLA 1

KIN STEWART BÝVAL TAJNÝM AGENTEM cestujícím časem.

Před osmnácti lety, plus minus pár měsíců. Alespoň mu to říkaly instinkty. Ale ani teď si nebyl jistý, kde byl nebo co se vlastně stalo, natož *kým* měl být.

Otevřel oči. Světla. Světlo a tvrdá zem. Bolest v kolenou. Chlad na tváři, na uchu.

Troubení auta.

Poté hlasy. Dva ženské hlasy, tlumené, ale čím dál zřetelnější. Jeden výrazně mladší než ten druhý, naléhavý a rychlý.

„Kine? Kine! Jsi v pořádku?“ řekl ten starší.

„Měla bych zavolat záchranku?“ ptal se ten mladší. Panika svírala každé slovo.

„No tak, no tak, vstávej. Slyšíš mě?“

„A co doktora?“

Svět se zaostřoval. Kin zavřel oči, několikrát se nadechl a poté se přiměl vzpomenout si.

Něco ho muselo omráčit. Studené prsty se dotkly jeho tváře a agentovy instinkty okamžitě naskočily.

Podle doteku prstů spočítal úhel paže. Periferním viděním znamenal dvě klečící siluety, které byly za ním. Ležel na zemi, tváří dolů. Na břicho. Musel se dostat do bezpečí. Ale kam?

Vyletěla mu ruka, odtláčila prsty a celý se převalil z ramen na záda a znovu na ramena, až se dostal na kolena. Paže zaujaly obrannou pozici.

Zíraly na něj dvě vyděšené tváře. Okolo nich se mu míhaly záblesky, jež zanechávaly stopu, kdykoli pohlédl jinam. Heather, stále v kancelářském oděvu s dlouhými rozpuštěnými červenými vlasy, jednou rukou nataženou a dlaní otevřenou. Jeho žena.

Miranda stála mírně za ní ve středoškolském fotbalovém dresu s výraznými očima zakalenými obavou. Jeho dcera.

A bílé skvrny jako ohňostroj, kamkoli se podíval – další symptom, který nastupoval krátce po dočasné ztrátě vědomí.

Jeho mysl zaznamenala Mirandin strach. Starosti Heather. Chvíli se znovu cítil na omdlení, ale potřeboval je uklidnit, ačkoli jeho roztřesené tělo sotva stálo. Vykouzlil úsměv, nepříliš velký, nicméně člověk pocítil tu hřejivost – otec a manžel nabízející útěchu skrze jediný výraz ve tváři, navzdory tornádu, jež v něm vířilo.

„Jsem v pořádku. Jsem v pohodě, jen...“ Tupá bolest v kolenou náhle způsobila, že se mu lehce podlamovaly nohy. Denní světlo z otevřených garážových vrat ho oslepovalo svou ohromnou intenzitou a hukot zahálčivého auta Heather mu naplňoval uši.

„Asi jsem jen zakopl.“

Miranda se naklonila ke své matce. „Myslím, že bychom měli zavolat doktora. Tohle už je tento měsíc potřetí.“

Mluvila potichu, ale Kin to stejně slyšel. Musel je uklidnit, hlavně svou dceru.

„To je v pořádku. Přísahám, jen mi dej chvilku. Vidiš?“ Zpevnil se v místě zranění a svalových křečí, které mu vystřelovaly po těle odshora až dolů. „Jsem v pohodě.“

„Mirando, vím, že musíš jít. Já tátovi pomůžu.“

„Dobře.“

Čtrnáctiletá dívka se natáhla do auta, a než k němu přistoupila, vzala si batoh a tašku na tělocvik. „Doufám, že jsi v pořádku, tati.“

„Jsem. Jsem v pohodě, zlato.“ Natáhl ruku a Miranda se zpola naklonila do jeho nepodařeného objetí. „Za chvíli začnu vařit večeri. Dnes budou lasagne. Můj vlastní recept. S vrstvou quinoi navíc, kvůli textuře.“ Jakmile dokončil větu, detaily mu zaplavily mysl. Léta výcviku a misí mu vždy pronikala mentální svalovou pamětí, aby prohlédla každou scénu a rozpoznala všechny proměnné. Bylo to tak silné, že to nedokázal setrást ani během nejjednodušších úkolů jako vaření nebo úklid garáže. Představil si recept, postup a ingredience a představivost mu vše kladla vedle sebe společně s předpokládanými časy na vaření a bublajícím sýrem perfektních lasagní. Doufal, že by s nimi zazářil v televizní show jménem *Výzva domácího kuchaře* – kdyby tedy někdy sebral dostatek odvahy a přihlásil se na konkurz.

Pohlédl na Heather, která se ušklíbla a jemně protočila panenky, ostatně jako vždy, když žvanil o receptech. Pak se podíval na Mirandu, jež po něm střelila ustaraným pohledem, zatímco se svým kolem vyjížděla z garáže.

Nyní veškerý výcvik aplikoval na rodinný způsob života, neboť pro něj jiné využití neměl.

„Počkat – čtyři otázky.“

I když se zdálo, že Miranda unikla z náručí obav a starostí, nyní se jí na čele objevily vrásky. Kin vypálil první ze čtyř otázek, které jí pokládal, kdykoli šla ven.

„Kam jdeš?“

„K Tanye. Budeme pracovat na našem programovacím projektu.“ Odpověď prošla přes pokřivené rty a zároveň se dívka pohupovala dopředu a dozadu.

V tuto chvíli s radostí přijal drzost nazlobené puberťačky před ustaranou dcerou.

„Kdo tam bude?“

„Jen Tanya. A její rodiče.“

„Kdy budeš doma?“

„V sedm... zhruba. Teď je...“, mrkla na nástěnné hodiny, „tři třicet. Takže akorát tak včas na tvoje lasagně.“

„V případě nouze...“

„... mi můžeš zavolat a zkontrolovat mě. Telefon mám. V pohodě?“

„Dobře. Nezapomeň, dnes je první pondělí v měsíci, tedy náš televizní večer.“

Miranda se otočila a sotva přikývla. Pohlédla na své rodiče s tou tajuplnou maskou, která se v posledních dnech objevovala stále častěji. Heather své dceři poslala zářivý úsměv. Pak se podívala jeho směrem a úzkostné vrásky se vrátily. „Zaparkuju dovnitř,“ řekla. Kin přikývl a stále se škrábal na hlavě, zatímco Heather znovu nastoupila do líného sedanu. Zatímco se auto sunulo vpřed, v prostoru se ozvalo prasknutí a něco vystřelilo zpod pneumatiky.

Kin se snažil soustředit. Zvažoval, odkud se zvuk zrodil, a také možnou trajektorii trosek, jen aby zachytil náhlý záblesk modrého světla a vysoce položeného zvuku. Možná přetrvávaly nějaké symptomy po ztrátě vědomí.

Heather otevřela dveře od auta, ale zastavila se před ním na krok a půl. „Ale ne,“ zašeptala dostatečně nahlas, aby slyšel. Z jejích úst se stala zarputilá linka, načež z garážové podlahy zvedla chromovou kouli o velikosti pingpongového míčku. „Tohle ne. Zase ses díval na tady tu věc?“

Vyhledávací zařízení Úřadu pro ochranu času. Převážně hladký chromový vnější plášť s trochou technologických řezů a drážek spolu s jedním zejícím otvorem po kulce (Heather to jednou nazvala něčím mezi Hvězdou smrti a borgskou koulí; raději jejímu tvrzení věřil, než aby si ty informace dohledával). Hlasově aktivované

holografické rozhraní. Kdysi implantované do jeho těla, přesně pod úroveň hrudního koše.

Tyto podrobnosti zůstaly, zatímco další fakta vymizela. Možná to bylo tím, že jeho tělo samo neslo důkazy v podobě jizev po autooperaci.

Bolest ho bodla na jedné straně hlavy, dovnitř a ven jako jehla.

Nyní si vzpomněl. Asi před deseti až patnácti minutami vytáhl radar zpod hromady hasáků v krabici s náradím a zíral na něj – snažil se probudit vzpomínky k životu.

„Je to, jako když jsem tě potkala. Bolesti hlavy a zapomínání. Všechno bylo tak dlouho v pořádku. Proč se to vrací? Proč se to zhoršuje?“

Kin jí chtěl povědět pravdu: když se potkali, vzpomínky na rok 2142 a ÚOČ stále mizely. Jeho mozek nakonec dosáhl rovnováhy mezi minulostí a přítomností zhruba tehdy, když jejich vztah rozkvétal. Poté se symptomy objevovaly, jen když se snažil vzpomenout si.

Až donedávna.

„Před půl rokem...“, začal. Potřeboval říct aspoň *něco*. Vrátit se k dlouho používané krycí historce o bývalém vojenském životě a přetrvávající posttraumatické stresové poruše?

Nebo konečně prozradit, že se cítil, jako když se těch pár zbývajících útržků na život agenta vytrácelo do té stejné černé díry, která spolkla jeho vzpomínky na to, kým byl předtím, než ji poznal? Bylo zírání na vyhledávací zařízení jen pokus dokázat, že neblázní?

To by znělo naprosto šíleně. Obzvlášť pro už tak ustaranou ženu. Jeho pozornost se obrátila na mrtvé zařízení v jeho dlani, na tu futuristickou slitinu, jež před několika lety přežila kulku a nyní očividně i Heatheřino auto.

„Pojď ke mně, Kine. Rodina je tu. Ta kovová věc je tam. Co se děje?“ Promlouvala tichým hlasem. „Třikrát jsem tě s tím našla a třikrát jsi upadl do bezvědomí. Jsi posedlý.“

„Je to jen nějaké staré pracovní náčiní,“ odložil zařízení na přílehlou polici. „Díval jsem se, jestli bych to mohl opravit.“

„To nemůže být náhoda. Prosím, zbav se toho. Zahod' to.“

Zničehonic sebou cukla. Přimhouřila oči, kousla se do spodního rtu a dlaně jí vystřelily ke spánkům. Natáhl se k ní, ale odvrátila se. „Jsem v pořádku. Byl to jen dlouhý den, a ještě mě čekají nějaké telefonáty.“

Heather byla advokátka – kariéra jí přinášela pýchu i stres ve vyváženém poměru.

„Hej, ty říkáš *mně*, abych šel k doktorovi.“

„Vážně jsem v pohodě. Kromě všech těch odvolání klientů, která musím přezkoumat.“

Její vážný výraz propukl v sarkastický úšklebek, čímž mu do mysli nasadila jiný druh břemene. Vzala jeho volnou ruku do své, její bledé prsty kontrastovaly s jeho.

„Podívej se na nás. Hašteříme se o to, kdo z nás by měl jít dřív k doktorovi kvůli bolestem hlavy. Jako starý manželský pár.“

„Dejte nám důchodcovskou slevu, co?“

„No, chtěla jsem říct, že kvůli tomuhle...“ Heather se ho dotkla na tváři a poukázala na vrásky okolo jeho úst, „a taky tomuhle,“ řekla, pohládila jeho šedé skvrnky ve vlasech a poklepala mu na brýle, „vypadáš distingovaně.“

„Ty taky,“ řekl klidným tónem.

„Měl jsi říct, že vypadám na pětadvacet a ani o den starší,“ odpověděla se smíchem. „*To* na bolesti hlavy nesváděj.“ Hravě do něj šťouchla, ale změna rovnováhy vymrštila jeho ruce ke spánkům. „Promiň. Promiň, promiň.“

„V pořádku. V pohodě, vážně.“ Kin se narovnal a otřel si rašící pot z čela, než si toho jeho žena stačila všimnout. „Budu v pořádku.“

„Prosím, zbav se té věci. Podívej,“ řekla a hlas se propadl k vážnému tónu, „ty tvoje migrény, ty výpadky paměti. Mám z toho strach. Miranda je k smrti vyděšená. A najít tě v tom stavu to příliš nevylepšilo.“ Vzala ho za ruku. „Potřebuješ pomoc.“

„Jsem v pohodě. Před lety mi dělali CT. Žádný problém tam není.“

„Neposloucháš mě. Takhle nemůžeme žít. Zatěžuje to Mirandu. Uzavírá se. Najdi si pomoc. Možná je to úzkost nebo tak. Něco, co souvisí s tímhle,“ sáhla po zařízení, „ti způsobuje záchvaty paniky. Nevím proč. Možná je to podvědomé. Připomíná ti to sirotčinec. Nebo speciální jednotku. PTSP je u bývalých vojáků, kteří byli zranění v boji, poměrně častá.“

Její prosba znamenala, že Kinova krycí historka obstála, dokonce i teď. Jen nevěděl, jestli to ještě je dobré, nebo už ne.

„Nechci o tom mluvit. Byly to zlé časy.“

„Proto o tom mluvit musíš. Chci tím říct, co se stane, když zase omdlíš, o něco si rozbiješ hlavu a umřeš? Musela bych se naučit vařit – a rozhodně s tím ve svých osmatřiceti nehodlám začínat,“ zasmála se. Přitáhla si ho, ovinula okolo něj dlouhé paže a přitiskla si ho ke svému vysokému tělu. „PTSP dnes neznamená žádné stigma. Je to fakt. Můžeš si sehnat pomoc.“

PTSP. Jak by vůbec mohl doktorovi vysvětlit, že jeho mozek trpěl kvůli zbytkovým střípkům z cestování časem, a ne kvůli PTSP?

„To říká daňová právníčka?“

„Vygooglila jsem si to mezi mítinky.“

Kin pohlédl na zařízení. Očima sledoval rýhy odhalující jádro přístroje.

„Ještě jedna taková příhoda, a pak půjdu. Dobře?“

„Och, Kine,“ řekla s povzdechem. Zůstali v objetí, ale jak vydechla, zaklesla se do něj tak, až ho svou ostrou bradou bodala do ramene.

„Proč se se mnou o tom hádáš? Každý měsíc je to horší.“

„Nehádám se. Mám to pojištěné.“

Řekl to s přesvědčením, jako kdyby viděl Zjevení, s přesvědčením o kroku tak zřejmém, že nemohl uvěřit, že jej přehlédl. Jak je možné, že ze všeho toho plánování a zpracovávání, seznamů a vizualizací, ještě nikdy tato možnost nevyplula na povrch?

Nechat minulost jít.

„Ale máš pravdu. Pokud tu pořád je nějaký problém, za někým zajdu.“

Heather musela cítit tu změnu, to nevědomé srozumění, které přichází až po letech manželství. Přitiskla své čelo k jeho, až se dotýkali nosy.

„Jsi tvrdohlavěj bastard,“ řekla a láska ovinula její slova, „a za to tě miluju.“

„Myslel jsem, že mě miluješ kvůli vaření.“

„Prokoukl jsi mě.“ Než od něj odstoupila a pohlédla na prázdnou příjezdovou cestu, završila jejich objetí polibkem.

„Do večere budu pracovat na odvoláních. Už žádná kovová věcička. Jasně?“

Zmizela v domě. Jak šla nahoru, ozvěna jejích kroků procházela skrze stěny garáže a vše doprovázelo dupání psa, který chvátal za ní. Kin zůstal v tichu. Oči se mu opět pomalu stočily ke kousku zničené technologie z budoucnosti.

Už to za to nestojí. Ne, jestli tím děsí rodinu.

Kin vlastně ani nevěděl, proč se toho kousku šrotu pořád držel. Možná jeho podvědomí těžce hledalo důkazy o jeho předešlém

životě. Nebo snad jeho historky o sirotčinci a speciálních jednotkách a přespolních putováních byly skutečnost a ÚOČ byl jen v jeho fantazii. To by vysvětlovalo, proč si nemůže vzpomenout na rodiče, přátele, přítelkyni, zkrátka na nic specifického ze svého údajného života v budoucnosti.

Tak jako tak na tom nezáleželo. Kin popadl zařízení, vypochoval z bočních dveří k velké černé popelnici a hodil ho do ní.

Není žádná budoucnost. Jen přítomnost.

Vrátil se do garáže, ale zastavil se, neboť něco na příjezdové cestě upoutalo jeho pozornost.

Poslíček. Na sobě pracovní obuv, hnědé kraťasy a tričko, v rukou tablet. Mladý, okolo pětadvaceti. Jenže bez balíku. Bez dárky. Jen s malým batohem.

A upřeným pohledem. Pohledem s očima otevřenýma dokořán, jako by nemohl uvěřit tomu, co vidí.

Nebyla příjezdová cesta před pár vteřinami prázdná?

„Mohu vám nějak pomoci?“

Muž ho stále pozoroval. I když se do sebe zaklesli očima, drtivá naléhavá potřeba Kinovu pozornost odvrátila, přiměla jej stočit pohled stranou. Pravděpodobně se jednalo o zbytkový mentální šrapnel z radaru.

„Hledáte adresu?“

Poslíček několikrát vyrazil a zase se zastavil, přicházely od něj jen zlomky zvuků, než se podíval na tablet.

„Musím začít vařit večeři,“ řekl Kin. „Pokud tedy nic nepotřebujete, zavřu.“

Muž zaváhal, poté zavrtěl hlavou. „Pardon, moje chyba,“ pronesl s britkým anglickým přízvukem. Následně odkráčel.

Srolovaná garážová vrata, slábnoucí sluneční svit odrážející se od zpětného zrcátka Heatherina auta a dopadající na penny

ošlehanou větrem, přilepenou na jeho pracovním stole. Měl ji u sebe od nepaměti. Pouhý pohled na ni ho zaplavil klidem, i přes ten odpolední chaos. Přišel k ní, bez přemýšlení si políbil prsty a dotkl se své penny pro štěstí. Byl to úkon tak reflexivní, že si jej téměř ani neuvědomoval.

Uvažoval o posledním pohledu na zařízení, o poslední návštěvě budoucnosti. Toto gesto se zdálo sporné, obzvláště proto, že měl nový recept na lasagne, který chtěl vyzkoušet. Možná by ho dokonce mohl použít pro konkurz do „Výzvy domácího kuchaře“.

Po všech problémech, jež jeho starý život během osmnácti let způsobil, přišlo rozloučení s úlevným povzdechnutím. Když nechal minulost jít, nic nebylo nemožné.

KAPITOLA 2

KIN MLČEL.

Býval by něco řekl, kdyby mohl, ale přestřelka mezi matkou a dcerou, odehrávající se přímo před ním, mu vzala slova.

Několik minut předtím, než si zavolali Mirandu dolů na večeri, ho Heather odstrčila stranou a řekla, že zná způsob, jak by se Miranda mohla otevřít, jak všem odlehčit náladu po tom odpoledni.

„Přestaň nad tím tolik přemýšlet a prostě servíruj. Já se postarám o zbytek.“

Vyhověl, nejistý tím, co má čekat.

Oproti Kinovi jedly poloviční rychlostí. Celou dobu debatovaly, hlasy přidávaly na intenzitě a jejich ruce byly čím dál živější. Heather příležitostně chodila na filmové večery se svými kamarády, takzvanými *geeky*. Diskutovaly ty dvě o tomhle?

„A Janeway s *tou lodí ztroskotá*,“ řekla Miranda a větu doplnila gesty, „aby obnovila narušenou časovou linii. To nepřekonáš.“

„Je to dobré. Je to jeden z těch lepších, to musím souhlasit. Ale je mi líto,“ namítla. „Co se týče sebeobětování, nic nemá na Spocka. ‚Potřeby většiny převáží potřeby menšiny.‘ To je to nejlepší sci-fi. A ten seznam, co jsem dnes četla, se mnou souhlasí.“

„Ale no tak. Tyhle věci tam píšou, aby se kvůli tomu lidi jako my dohadovali.“

„A funguje to, že?“ Heather se konečně znovu pustila do lasagní, vidlička jen zvonila o talíř. „Něco ti řeknu. Dneska se podíváme

na *Star Trek II*, když máme první pondělí v měsíci, a zítra zkoukneme seriál o Voyagerovi jakožto bonus.“ Heather Kinovi poslala významný pohled. Její právnícká strategie byla naplánovaná od prvního slova do poslední pointy, skrze niž se snažila získat trochu času, který mohou jako rodina strávit společně. „A pak tu diskuzi znovu otevřeme.“

Miranda předstíraně zaúpěla, což nakonec vyústilo ve smích. Pak se obě, matka i dcera, obrátily na Kina. „Co myslíš?“ zeptala se Heather.

„Když se táta naposledy díval na *Star Trek II*, tak usnul.“

Po většinu života byla Miranda tatínkova holčička, která se k němu přifařila s fotbalovým míčem za zády nebo s ním časné ráno seděla před televizí a společně sledovali přímé přenosy anglické ligy.

Ale zhruba v posledních dvou letech se projevovala postupná změna, jako by všechna ta sci-fi semínka, jež Heather zasadila, najednou vyrašila. Teď s matkou mluvila jazykem, kterému vlastně nerozuměl. Nával žárlivosti vyplul na povrch, což mu stačilo, aby se provokativně zapojil do konverzace, ačkoli to uměl i jinak a lépe.

„Víš, že jsem nahrál zápas Arsenalu s Tottenhamem. Vsadím se, že by se Miranda radši podívala na to. Mám pravdu? Jo, nebo jo?“ Kin se podíval na svou dceru, ale místo očekávaného souhlasného přikývnutí spatřil oči těkající mezi oběma rodiči.

„Mirando?“

Jídelní stůl zalehlo napětí. Bylo v něm něco až příliš hmatatelného na obyčejnou debatu o televizi. Heather se zkrabatilo čelo obavou tíživější, než měla být.

„Vlastně bych měla návrh,“ vyjádřila se tiše Miranda.

„Pamatuj, tenhle zápas je něco. Arsenal by poprvé mohl...“

„Chtěla jsem říct, že bychom se mohli podívat na *Doktora Who*.¹ Víím, že mámě se to bude líbit.“ Její pohled spadl na talíř, přímo na zbývající malý kousek česnekového chleba. „Mohlo by se to líbit i tobě, tati.“

„Nemyslím si, že by se mi to někdy...“

V Heatherině hlasu byl slyšet tichý přesvědčovací tón, a ačkoli mluvila s ním, hleděla na svou dceru. „Možná bychom měli vyzkoušet Mirandin návrh.“

Miranda se stále dívala kamsi dolů. Dokonce i Bamford, která pochrupkávala v pelechu, najednou utichla. Heatherin mobil položený na stole začal zničehonic agresivně vibrovat. Bylo to naléhavé bzučení, jež pobídlo příbory do tance směrem k talířům.

„To je z firmy,“ řekla s pohledem upřeným na malou obrazovku. „Musím to vzít. Ale *Doktor Who* zní dobře. Pořád o tom někde slyším.“ Do hlasu jí vstoupila efektivní profesionalita, jež se zdála v rozporu se ženou, která zrovna debatovala o *Star Treku* jakožto o vzpruze pro rodinné vztahy. Jak však zamířila do své pracovny o patro výš, hlasitost jejího rozhovoru se postupně vytrácela.

„Tati, ten seriál je o...“ Mirandin trylkující hlas zeslábl a Kin zaznamenal, že se nadechuje krátce a rychle. „Je o *cestování časem*.“

Mirandina zmínka vyvolala jinou fyzickou reakci než obvyklé bolesti hlavy způsobené střepinami času. Nebylo to obvyklé bušení ve spáncích, ale tíha na hrudi a pevně sevřená čelist.

Co tím naznačovala?

„Já, ehm...“ Fakt, že Miranda vytáhla cestování časem takhle napřímo, mu vzal všechna slova.

¹ V české distribuci známý jako *Pán času* (pozn. překl.).

Pohlédla do chodby, poté konečně obrátila pohled zpět k otci. „Tati,“ odmlčela se. „Musím se k něčemu přiznat. Doufám, že se nebudeš zlobit.“

Hněv v Kinově mysli zaujímal až to poslední místo. Dominoval strach připomínající jeho první dny zde, jak se neustále díval přes rameno a přemýšlel, jestli ho ÚOČ přijde zachránit – anebo zda by mohl být považován za časového uprchlíka, protože porušil protokol vládního úřadu týkající se neinterference. Tento protokol zůstal jakoby v mlze, ale určitě by bylo špatné, kdyby se někdo dozvěděl o existenci tajného vládního úřadu, ať už v této době, nebo v roce 2142.

„Nezlobím se.“ Odložil hůlky na talíř. „Jsem rád, že jsi ke mně upřímná.“

Miranda přikývla, ač se stále dívala jinam. „Máma o tom neví, ale našla jsem tvůj zápisník. Ten ve tvém pracovním stole. Nedávno jsem hledala šroubovák. A víš, jak jsi divný, co se náradí týče?“ Divný musel být nový pubertácký výraz pro praktický – náradí měl seřazené podle funkce, velikosti a četnosti použití. Stejně měl uspořádané kuchyňské náčiní, svůj pracovní stůl i šuplík s ponožkami. Vše bylo instinktivní, byla to součást samotného jádra jeho bytí. „Všimla jsem si, že jeden šuplík byl zaneřáděný, prostě jenom s haraburdím. Ze srandy jsem se do něj podívala, pak jsem ale našla ten deník.“

Několik vteřin Kinovi zabralo, aby si uvědomil – aby si vzpomněl – o čem to Miranda mluví.

Zápisník. Jeho deník.

Uvědomění vyvolalo bodající bolest v jeholebce, jež ho nutila uklidnit se.

Úplně zapomněl, jak ho asi před šesti měsíci vzal do rukou a v garáži ho studoval, aby oživil ztracené detaily. Bojoval

s přicházejícími bolestmi hlavy a zoufale se snažil vydolovat specifika ztrácející se minulosti.

Nefungovalo to. Jako by tělo nechťelo, aby si vzpomněl. A někdy během několika posledních týdnů se mu z mozku vypařil i tento okamžik. Až doteď.

Ruměnc Kina pálil na tvářích. Mysl mu však paradoxně přešla do plného módu agenta: vizualizace možných odpovědí.

Včetně jedné nové, kterou nevážil ani v jediném rozhovoru za posledních osmnáct let – říct pravdu.

Než si stihl vybrat, Miranda promluvila: „Jen jsem ti chtěla říct, že se mi to líbilo.“ Z obličeje se jí vytratila barva. Nabral spíše šedý odstín než obvyklý světle hnědý. „Chci tím říct, že jsem nevěděla, že píšeš sci-fi. Nikdy jsi nekoukal na žádný z našich seriálů.“

Sci-fi. Myslela si, že ten deník byl plný příběhů jako její *Doktor Who* nebo *Star Trek*, co měla zase ráda Heather. A přece se nejednalo o fikce, nýbrž o detaily velmi skutečné budoucnosti: případové studie, technické specifikace, protokoly a fakta, o která se rval se svou vlastní myslí a na něž si vzpomněl ve snaze zdokumentovat je, než je jeho mozek vymaže. Ten inkoust zaschl asi před šestnácti lety – krátce předtím, než potkal Heather.

Jakmile se poznali, hledání ztracených vzpomínek se zdálo stejně důležité jako staré nářadí v šuplíku s harampádím.

Kinovo celé tělo se uklidnilo, od ramen až po prsty na nohou.

„Aha, tohle.“ Objevilo se více možností, více způsobů, jak příběh dobarvit, aniž zacházel příliš hluboko. „Chodil jsem na kurz chvíli předtím, než jsem potkal mámu. Nevím, jestli by se ta snůška poznámek dala nazývat ‚psaním‘. Moc mi to nešlo. Ani jsem jí o tom neřekl.“

„Ty tvoje detaily byly tak konkrétní. Jako bys tam přímo byl, přímo to viděl.“ Mirandina nejistota se proměnila v široký úsměv.

„Bylo to skvělé. Úřad pro ochranu času. Šplhací boty pro výstup po budovách. Zbraně vypouštějící plazmový výboj. Pobočky po celém světě. Podivuhodné technické detaily, jak funguje cestování časem. ‚Sféra vlivu‘, ‚plánování události na další rok‘... jak jsi na to všechno vůbec přišel? Je to jako ta světotvorba, o které mluvil můj učitel. ‚Nejdřív naprogramujte něco zábavného a následně okolo toho vytvořte svět, aby to lidi zaujalo.‘“ Když se odvrátila, aby se podívala z okna, přimhouřila oči. „Měl bys psát dál.“

Kinova mysl se v tomto případě zaměřila na jednu možnost: co nejrychleji změnit téma.

„Nevím. Napsal jsem to už dávno. Skoro si to nepamatuju. Vlastně to ani nebylo nic pro mě. Radši jsem přešel na vaření.“

„Ne, myslím tím, že bys měl *psát*.“ Otočila se k němu. Vážnost se jí vryla do tváře, takže vypadala o desetiletí starší, a ne na pouhých čtrnáct let. „Byla jsem nadšená, když jsem to našla. Myslela jsem, že jsi našel nový způsob, jak, však víš, jak se vyjádřit. Proto bys měl psát víc.“

„Vaření je mnohem...“

„Abys ulevil PTSP.“ Miranda neuhnula pohledem, čímž zdůraznila svá slova, než opět stočila pohled směrem dolů. „Říká se, že psaní je forma terapie při léčení traumatu.“

Kin zůstal jako opářený. Tohle nebylo o skvělém fiktivním světě, ve kterém se cestuje časem. Ten strach z dřívějšíka, její starosti kvůli bolestem hlavy a ztrátám vědomí, toto byl Mirandin způsob, jak proměnit úzkost v naději. Přál si, aby ji mohl držet tak, jako když se narodila, když zavinovačka a tátovo náručí byly vším, co jí stačilo k uklidnění.

„Kdo to říká?“

„Google.“ Miranda se stále dívala stranou. „Vyhledala jsem si to.“

„Ty a máma taky, že?“ Kin se natáhl, stiskl dceři rameno a potichu pronesl: „Neměla by ses znepokojoval takovými věcmi.“

„Je mi čtrnáct. Vím, jak svět funguje. Vidím, že se tvoje symptomy zhoršují.“

„Budu v pořádku.“

„Mám o tebe strach.“ Mirandina ruka přistála na jeho. „Ztráty vědomí, všechny ty věci ohledně paměti. „Jako by se všechno během posledních pár měsíců zhoršilo. Stávají se špatné věci, když PTSP neléčíš. Chci říct, co bychom dělaly, kdyby se ti něco stalo? Jedl jsi někdy mámino jídlo?“

„Máma se taky bojí, že by musela vařit.“ Oba se zasmáli, ačkoli Kin zamrkal, aby zahnal náhlý příval slz. Byl si docela jistý, že Miranda udělala to samé.

„Prostě jaké špatné věci mohly tohle všechno způsobit?“

„Vím, že o své minulosti příliš nemluví.“ Přiznání přišlo s těžkým povzdechem.

„Nikdy o ní nemluvíš. Vždycky jsem si myslela, že to bylo spíš něco na způsob ‚mohl bych ti to říct, ale pak bych tě musel zabít‘. Ale teď si vážně myslím, že bys to měl ze sebe dostat ven. Jak v reálném životě, tak v tom fiktivním. Nebo si s někým promluvit. Třeba s terapeutem.“ Její rty se zachvěly, následující slova málem nepronesla: „Nebo, však víš, se mnou.“

Detaily svého falešného života si obtiskl do mysli. Opakoval je tolikrát, že jim skoro věřil. Falešné číslo sociálního zabezpečení a identita, které si před tolika lety zaplatil, byly pravděpodobně zaregistrovány jako oficiální. I když jednotlivé podrobnosti pocházely z fikce, nyní byly součástí reality. To bylo vše, na čem záleželo.

„Možná bychom někdy mohli jít na nějaký dezert a... zkusit to. Ty a já.“

Kdy naposledy se takhle otevřela? Stalo se to vůbec někdy?

Nebo si toho nikdy předtím nevšiml. Celý svůj život od doby, co byl uvězněn v roce 1996, strávil ochraňováním sebe sama před minulostí.

Ale teď, v této chvíli s Mirandou, svou ochranu povolil cizím, téměř nepřírozeným způsobem.

Bylo to úžasné.

„Poslouchej,“ obrátil se ke své dceři. Hleděli si z očí do očí. „Slíbil jsem to mámě a slíbím to i tobě – ta období závratí, omdlávání, všechno tohle skončí. Víím, že se to zhoršilo. Věř mi, když říkám, že taky víím...“ zaváhal a představil si zařízení bezpečně pohřbené v popelnici, „... odkud se tohle všechno bere.“

Vynechal tu část o tom, že nemá tušení, proč některé vzpomínky bolesti hlavy nezpůsobují, zatímco jiné jej dokonale ochromí, proč některé bolesti hlavy jsou horší než jiné, proč se k některým přidává i nevolnost, a jiné mu jen bijí zevnitř do lebky, než se podvolí. Bylo to jedno. Koneckonců ho to jen zdržovalo od toho, na čem opravdu záleželo.

„Z cestování časem a chytání padouchů?“ pronesla Miranda se smíchem.

„Jo,“ zavtipkoval, „to je ono. Kdysi jsem pro Úřad pro ochranu času pracoval.“ Ač ta slova vyšla jasně, samotné prohlášení způsobilo, že mu po páteři nahoru a dolů proběhla jiskra přerušovaná malými návaly bolesti hlavy.

Kin sám sobě přísahal, že toto je naposledy, kdy plýtvá dechem či myšlenkou na ÚOČ.

„Je to za mnou. Nadobro.“ Měl mnohem důležitější věci, na které se soustředit. „Můžeš mi teď něco slíbit?“

„A co?“

„Nikomu o tom deníku neříkej. Hlavně mámě ne. Je to dost trapné i tak. Ani nevěděla, že jsem na ten kurz chodil.“

Kin natáhl ruku a Miranda si s ním plácla, jako když ji před lety učil základy fotbalu.

„Dohodnuto,“ postavila se s talířem v ruce, ačkoli se zastavila na půl cesty ke dřezu. Spadla jí čelist a otočila krkem, aby se podívala z okna. „Tati?“ jemnost její hlas opustila, nahradila ji naléhavost. „Někdo je na dvorku.“

Kin se postavil a mžoural přes sklo. Třebaže soumrak trochu viditelnosti pohltil, Miranda měla pravdu: po zahradě se pohybovala mužská silueta. Dlouho spící instinkty diktující zaměřit ji a sledovat se probraly k životu spolu s neoblomnou potřebou ochránit rodinu. Muž zůstal blízko plotu a Kinovi zabralo jen chvíli, než si uvědomil, že je to ten záhadný poslíček.

KAPITOLA 3

KINEM PROUDIL ADRENALIN, který zas a znovu rozněcoval škálu reflexů. Mysl si sice nepamatovala detaily o roce 2142 nebo o ÚOČ, zato tělo si ponechalo vzpomínky uložené ve svalech – navzdory hromadícím se zraněním a věku.

Pokrčená kolena. Hlava dole. Ruce podél těla. Levá noha. Pravá noha. Plížil se po předzahrádce. Jemně pokládal jednu nohu za druhou, aby vydával co nejméně zvuků. Kolena ho kvůli zatížení pálila.

Než vyšel ven, řekl Mirandě, ať se nebojí, ať jde pracovat na svém projektu. Pronesl ta slova sebejistě – vzhledem ke všem těm rozhovorům o PTSP by to poslední, co si přál, bylo, aby si o něm ona nebo Heather myslely, že je k tomu všemu ještě příliš paranoidní. Obezřetnost se s každým krokem rozpouštěla v nadšení jako popcorn explodující v pytlíku.

Proklouzl předními dveřmi, aby ho nikdo nepozoroval, a zamkl za sebou. Šel po boční straně dvora až k bráně. Necítil se nijak nepřírozeně, oči mu tékaly od rohu k rohu a hledaly cokoli podstatného. Otevřel branku, proklouzl jí, načež ji jemně vedl zpět ke sloupku, aby panty neskřípaly. Udělal první krok, pak další a ještě další, až dorazil na roh a nakoukl za něj.

Opravdu to *byl* ten muž. Ten poslíček s britským přízvukem bez balíčku nebo dodávky. Stál vedle popelnice a díval se na svůj tablet.

Zastrašit. Přiblížit se. Pozorovat. Vyčkávat. Překvapit. Vše mělo své výhody a Kin během několika vteřin zredukoval pro a proti.

Možnosti se stále rozvíjely – a objevila se i jedna nová: jít dovnitř, zamknout všechny dveře a zavolat policii.

Ale prvek překvapení zvítězil. Pokud chce před tím chlapem získat náskok, musí jednat hned. Muž si začal sám pro sebe něco mumlat, načež Kin vykročil směrem k němu. V hlavě se mu vykreslila představa, pod jakým úhlem by se měl přiblížit.

Muž zakroutil hlavou, poté znovu neslyšně promluvil. Znenadání se před ním objevila vznášející se napůl průsvitná oranžová záře.

Kin zbledl a žaludek se mu proměnil v hnízdo motýlů snažících se o útěk. Jeho ruka našla stěnu domu, o niž se opřel, aby se uklidnil, jenže kvůli stupňující se dezorientaci jeden pokus o uklidnění sebe sama nestačil.

Bylo to...?

I v nachových odstínech soumraku Kin spatřil zřetelný obrys holografického rozhraní, a jakmile mysl tento obraz zaznamenala, ostrá bolest se mu provrtala spánky, a donutila ho tak padnout na kolena.

Muž se otočil a jejich oči se do sebe vpily.

Nutkání omdlít rostlo a klesalo, rozbíjelo se jako vlny o pobřeží. V Kinových skráních bušilo. Stabilizoval se, až když se dlaněmi opřel o beton.

Muž se přiblížil a hologram se rozplynul. Měl napřaženou ruku, zatímco opatrně postupoval vpřed. Kin se snažil přimět své tělo bojovat, pohnout se a ochránit svou rodinu před vetřelcem, jenže nic nefungovalo. Samotný pohled na hologram ho uzemnil, bolest hlavy mu znemožňovala i jen přemýšlet.

Muž se zastavil, ošoupané pracovní boty byly od Kina jen na pár centimetrů. Klekl si a podíval se mu přímo do očí.

„Agente Stewarte?“

Agente? Naposledy, kdy mu takto někdo řekl, to bylo... už si nevzpomínal. Ani nemohl. Takové detaily se z jeho paměti vypařily již před lety.

Kin se pokusil odpovědět. Žádná slova však vydat nedokázal.
„Panebože, Kine. Co se ti to stalo?“

Ta tvář. Ten hlas. Dokonce i jeho držení těla, když klečel. Všechno se to zdálo tak známé jako staré fotoalbum s rozmazanými detaily.

Čím víc se Kin díval, tím horší byla bolest hlavy a tlak mu nemilosrdně bušil do spánků jako sbíječka.

„ÚOČ?“ podařilo se mu ze sebe vypravit. Pak mu všechny končetiny otupěly.

„Vypadá to, že máme zpoždění,“ řekl muž. Celé Kinovo tělo znehybnělo, od ohnutých prstů až po nemrkající oční víčka. Muž vytáhl ze zadní kapsy od kalhot chromovou dutou trubičku. Její konec se se syčením zasunul, a odhalil tak krátkou jehlu.

„Mám tu nějakou práci.“

„Tati?“

Mirandina otázka visela ve vzduchu, zatímco se Kinovi vracely schopnosti. Na rozdíl od předchozích incidentů se nyní nemusel sbírat ze země. Stál na dvoře, ač si nebyl jistý, jak dlouho.

Poslední paprsky slunečního svitu zmizely za obzorem předměstí San Franciska a mezi neustále tmavnoucí oranžovou zanechávaly purpurové a růžové pramínky. Ještě před chvílí byly mnohem světlejší. Nebo ne?

Přišel sem. Viděl toho poslíčka. Něco na něm ochromilo všechny Kinovy smysly. Taky se objevila bolest hlavy. A jehla.

A pak smršť obrazů, jako kdyby do sebe kopl nejsilnější kávu v životě a zalil ji energy drinkem.